

Hana Lamková
Josef Lamka
Libuše Koutná

KÁŤA a Škubánek zase spolu

albatros

Káťa a Škubánek zase spolu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Lamka, Libuše Koutná, Hana Lamková
Káťa a Škubánek zase spolu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hana Lamková / Josef Lamka / Libuše Koutná

KÁŤA a Škubánek zase spolu

Albatros

Jak se dělá kocour

Pátek je prý nešťastný den, ale Káťa se na něj vždycky těšila. V pátek odpoledne měli ve škole výtvarný kroužek a Káťa tam chodila kreslit a dělat všelijaké zajímavé věci. Na podzim vyráběli draky, na Vánoce ozdoby na stromeček a na Velikonoce malovali kraslice. Ale ze všeho nejradši měla Káťa modelování. A co teprve, když jim paní učitelka Pivoňková ukázala, jak z prasátka, které vymodelovali z hlíny, můžou ulít sádrovou sošku!

„Sádra musí být hustá jako smetana,“ připomínala paní učitelka, když lila sádro do formy. Na konci hodiny formu otevřela a v ní se objevilo běloučké sádrové prasátko.

„A teď si každý za domácí cvičení vymodeluje nějaké roztomilé zvířátko a zkusí je odlít. Příště je přineste s sebou a uděláme si výstavu.“

Než Káťa došla domů, měla jasno.

„Vymodeluju našeho Škubánka. Ten se líbí každému. Roztomilejší zvířátko neznám.“

Doma se hned pustila do práce. Doprostřed pokoje postavila štokrle a na ně Škubánka. Ten byl nadšením bez sebe, že stojí modelem. Nakrucoval se a předváděl všelijaké malebné pózy.

„To koukáš, jakou mám figuru,“ vytahoval se, „mohl bych dělat reklamu na psí suchary.“

„Spíš na psí víno, když se tak krotíš! Nevř se pořád, jak tě potom mám trefit,“ peskovala ho Káťa. „Sedni si pěkně na zadní, jako když prosíš, ale nehrb se – hlavičku trochu na stranu – a nevyplazuj jazyk! Teď mírně našpicuj ouška a pravou tlapkou dávej pac!“

Káťa se oháněla špachtlí – tu přidávala, tu zas ubírala. Škubánka už brněly nožičky a hlava mu začala klesat.

„Stát takhle bez hnutí, to je pěkná dřina,“ stěžoval si.

„Nebrolej, pro umění se musí něco obětovat – uvidíš, jak budeš krásný.“

Škubánek se chtěl na sebe podívat, ale dřív než slezl ze stoličky, zabalila Káťa rychle jeho portrét do vlhkého hadru, aby hlína nevysychala.

„Nehotová práce se nemá ukazovat, říká paní učitelka. Však se dočkáš. To by nebylo žádné překvapení.“

Další den stál Škubánek modelem znovu a tak to šlo skoro celý týden. Výstava už měla začít, a Káťa pořád nebyla hotová.

„Lepší už to nebude,“ povzdychla si. „Teď půjdu rozdělat sádro a pak mi to pomůžeš ulít.“

„Uleju se docela rád,“ vtipkoval Škubánek, a jakmile Káťa odešla, honem se běžel podívat na svůj slavný portrét.

„No – těpic! Tenhle tlustý váleček na čtyřech sloupcích – to mám být já?“ rozčilil se. „To by klidně mohlo být prase nebo kráva... Kráva ne, kráva má rohy...“

A Škubánek nelenil. V okamžiku uválel z hlíny dva růžky, trochu je zahrnul a připlácl sošce na hlavu.

Aby nebylo pochyb, udělal ještě na břicho pořádné vemínko.

Káťa zatím v kuchyni nalila vodu do největšího hrnce a opatrně sypala sádro, až byla hustá jako smetana.

Ale když vešla s hrncem do pokoje, málem ji trefil šlak.

„Jak tě vůbec mohlo napadnout takhle mně předělat umělecké dílo?“

„Jaképak umělecké dílo? Vždyť jsem si nebyl ani trochu podobný,“ odmlouval Škubánek.

„To je stylizace, tomu ty nerozumíš,“ rozčilovala se Káťa.

„Je to můj portrét, tak snad mám do toho co mluvit! Celý týden se snažím vypadat krásně, a ty ze mě uděláš takovou obludu,“ prskal Škubánek, „modelem už ti nikdy stát nebudu!“

„Jak chceš! Mohls mít sošku na památku, teď se můžeš jít leda vycpat!“ bouchla Káťa dveřmi, div nevypadlo futro.

Naštvaný Škubánek odešel trucovat do boudy.

Celou hádku poslouchal ze zahrady kocour Luciáš. Měl z té výměny názorů škodolibou radost. Neodolal a vlezl oknem dovnitř, aby se podíval, kvůli čemu se tak poštekali.

„To jsem si mohl myslet, že to bude nějaká kravina,“ kroutil hlavou nad rohatým stvořením. „Kvůli kusu hlíny se málem poperou. Lidi jsou blázni – a psi taky.“

Vtom jeho pohled padl na velký hrnec, který stál na stole.

„Hele, smetana,“ olízl se.

„Když se dva hádají, třetí se má dobře!“

Vyskočil na štokrle, naklonil hrnec a chtěl se napít. Jenže hrnec byl těžký jako cent, převrátil se a na Luciáše začala téct proudem tuhnoucí sádra.

„Mňauúúú, vrrrňauúú,“ prskal Luciáš, oklepával se

